

SVENSK FÖRFATTNINGSSAMLING.

1932

Nr 291—293.

Utkom från trycket
den 28 juni 1932.

Nr 291.

(Rubrik och datum kungöras från predikstolen.)

Lag

om ändring i vissa delar av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370);

given Stockholms slott den 22 juni 1932.

Vi GUSTAF, med Guds nåde, Sveriges, Götes och Vendes Konung, göra veterligt: att Vi, med riksdagen¹, funnit gott förordna, att kommunalskattelagen den 28 september 1928 samt anvisningarna till samma lag skola i nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse ävensom att till anvisningarna till 10 § i samma lag skall fogas en ny punkt betecknad 6 av nedan angivna lydelse:

2 §.

Allmän kommunalskatt är dels fastighetsskatt, dels kommunal inkomstskatt. Såsom underlag för fastighetsskatt påföras skattskyldig:

för jordbruksfastighet: fem skatteören för varje etthundra kronor av fastighetens jordbruksvärde, fem skatteören för varje etthundra kronor av fastighetens tomt- och industrivärde samt fyra skatteören för varje etthundra kronor av fastighetens skogsvärde;

för annan — — — fastighetens taxeringsvärde.

Såsom underlag — — — beskattningsbar inkomst.

Etthundra skatteören bilda en skattekrona.

9 §.

Taxeringsvärde skall, där ej annat följer av vad nedan stadgas, åsättas till det belopp, som prövas utgöra taxeringsenhetens värde efter ortens pris (allmänna saluvärdet).

Område, som utgöres av skogsmark och växande skog, skall upptagas till det värde, det kan anses äga vid ett efter rationella grunder bedrivet skogsbruk. Kan området eller del därav anses betinga ett högre allmänt saluvärde vid utnyttjande till tomtmark eller till industriellt eller likartat ändamål än vid användning för skogsbruk, skall dock området eller delen upptagas till allmänna saluvärdet.

Frälseränta uppskattas till tjugu gånger det belopp, varmed räntan beräknas utgå.

(Se vidare anvisningarna.)

12 §.

2 mom. Nya taxeringsvärden skola åsättas i stället för de vid den allmänna fastighetstaxeringen bestämda, därest under löpande taxeringsperiod sådant förhållande inträffat, att taxeringsenhet bör uppdelas i flera taxeringsenheter eller flera taxeringsenheter böra sammanslås till en, eller ändring i fastighets beskattningsnatur inträtt,

¹ Riksdagens skrivelser 1932: 255.

* 153—320024. Svensk författningssamling 1932, Nr 291—293.

eller fastighet, som förut varit undantagen från skatteplikt, blivit skattepliktig,

eller fastighets värde genom eldsvåda, vattenflöde eller annan dylik anledning eller genom nedrivning av byggnad eller skogsavverkning så minskats, att förändringen föranleder en minskning av taxeringsvärdet med minst en femtedel,

eller fortsatt bebyggelse skett å fastighet, som vid den tidpunkt, näst föregående taxering avsett, ej varit färdigbyggd,

eller fastighets värde eljest genom ny-, till- eller ombyggnad så förhöjts, att därav föranledes en ökning av taxeringsvärdet med minst en femtedel.

Taxering, som i detta mom. avses, skall, med iakttagande av de ändringar i avseende å fastigheten, som ägt rum sedan den tidpunkt, det senast åsatta taxeringsvärdet avsett, ske efter det allmänna prisläge och de uppskattningsgrunder i övrigt, som tillämpats vid den närmast föregående allmänna fastighetstaxeringen. Föranledes taxeringen därav, att fastighet, som förut varit undantagen från skatteplikt, blivit skattepliktig, skall fullständig nyvärdering av fastigheten ske med hänsyn till berörda prisläge.

32 §.

2 mom. Har livränta utgått — — — intäkt räknas:

a) om livräntan utgått på grund av pupillförsäkring, för vilken avgifter erlagts på grund av tjänst eller vilken tagits annorledes än mot engångspremie, försävt livräntetagaren under beskattningsåret fyllt högst 21 år:

livräntans hela belopp med avdrag av 600 kronor;

b) om livräntan — — — hela belopp;

c) om livräntan eljest utgått på grund av pensionsförsäkring annorledes än mot engångspremie:

livräntans hela belopp; samt

d) om livräntan — — — försäkringsavtalets ingående.

Allmänna pensionsförsäkringen anses ej innefatta försäkring mot engångspremie.

45 §.

Genom fastighetsskatten skall inkomsten från fastighet anses vara beskattad till ett belopp motsvarande, i fråga om jordbruksfastighet, 5 procent av jordbruksvärdet och tomt- och industrivärdet samt 4 procent av skogsvärdet och, i fråga om annan fastighet, 5 procent av taxeringsvärdet. Vid beräkning — — — fastighetsskatt beskattats.

Rätt till — — — lägenheten belöper.

Har fastighet — — — ägt fastigheten.

Avdraget skall — — — gällande taxeringsvärdet.

(Se vidare anvisningarna.)

46 §.

2 mom. I hemortskommunen — — — njuta avdrag:

1) för periodiskt — — — eller uppfostran;

2) för avgift till allmänna pensionsförsäkringen samt övrig pensionsförsäkring, som ej avses i 33 §, därest avgiften erlagts för den skattskyldige själv eller, i förekommande fall, för hans make eller hans omyndiga barn, dock ej om avgiften erlagts till ränte- och kapitalförsäkringsanstalt eller på grund av försäkring mot engångspremie; samt

3) för premier — — — även för sin make och sina omyndiga barn betalt för — — — här ovau.

Därest skattskyldig — — — nämnda tid.

Avdrag, som — — — sålunda uppburits.

50 §.

2 mom. För fysisk person — — — överskjuter ortsavdraget.

Aterstår efter tillämpning av föregående stycke för skattskyldig, vilkens

hemortskommun tillhör ortsgrupp I eller II och ej utgör stad, av den taxerade inkomsten högst 500 kronor, skall denna ytterligare minskas med 20 kronor. Finnes skattskyldigs — — — 700 kronor.

Vad härefter — — — beskattningsbar inkomst.

Anvisningar.

till 8 §.

2. Emellertid måste — — — äga rum.

I sådant — — — utgör taxeringsenhet.

Detsamma gäller, om del av fastighet upplåtits till annan för självständigt, mera stadigvarande nyttjande. I enlighet härmed bör exempelvis torp, även torp för skogsarbetare o. dyl., därå jordbruket av torpinnnehavaren bedrivs som självständig näring och väsentligen med egna inventarier, särskilt taxeras. Om däremot innehavet av torpet väsentligen är att anse såsom bostadsförmån eller såsom en del av den ersättning, som tillkommer torparen för åtaggen arbetskyldighet till huvudfastigheten, bör torpet icke behandlas såsom särskild taxeringsenhet. Är upplåtelsen — — — särskild taxeringsenhet.

Vidare skall — — — understöd, m. m.

till 9 §.

1. Med fastighets värde efter ortens pris (allmänna saluvärdet) förstås det belopp, som en förständig köpare kan antagas vilja betala för fastigheten, om den tänkes såld inom den kundkrets, som för en dylik egendom kan antagas vara att påräkna, och köpt för ett med hänsyn till fastighetens beskaffenhet lämpligt utnyttjande, utan avräkning för gäld eller för kapitalvärdet av skyldighet att utgiva undantag eller av annan privaträttslig förpliktelse, vilken ej är hänförlig till servitut eller annat liknande förhållande.

Härav följer, att köpeskilling, som under senare tid faktiskt betalats för en viss fastighet, icke får utan vidare anses som ett exakt uttryck för det allmänna saluvärdet. Frånsett det att köpeskillingen kan hava påverkats av särskilda förhållanden, såsom släktskap, affektionsvärde o. dyl., kan densamma vara ett topp-pris eller ett bottenpris, som ingalunda motsvarar det allmänna saluvärdet. Sådant kan föranledas av vid tiden för försäljningen rådande abnorma konjunkturer å fastighetsmarknaden, av särskilt tvingande skäl till försäljning eller köp vid en viss tidpunkt, av ett obetänksamt ingånget avtal m. m. dylikt. Först om ett något så när tillräckligt antal olika försäljningar m. m. föreligga, om vilka anledning ej finnes antaga, att ovidkommande omständigheter inverkat å prisbildningen, kan ur dem dragas en tillförlitlig slutsats angående det allmänna saluvärdet. Detta värde är sålunda att förstå såsom ett normalt värde i handel ochandel, icke såsom beloppet av en i visst fall för en viss fastighet faktiskt betald köpeskilling.

Vid sidan av faktiskt betalda köpeskillningar — vilkas betydelse såsom uppskattningsgrund dock ingalunda må underskattas — måste vid taxeringen beaktas andra förhållanden, som kunna tjäna till ledning för bedömning av allmänna saluvärdet å en fastighet, såsom fastighetens avkastning, brandförsäkringsvärde å byggnader m. m. Särskilt vad angår jordbruksfastighet böra till ledning vid taxeringen gälla de *enhetsvärden*, som föreslagits i den ordning, taxeringsförordningen närmare omförmäler. Allmänna saluvärdet bör sålunda framgå såsom resultat av ett övervägande av olika beträffande fastighetsvärdena i allmänhet och särskilt värdet å den ifrågavarande fastigheten kända förhållanden.

Det må anmärkas, att all mark regelmässigt har något, om ock stundom obetydligt saluvärde. Ej ens s. k. impediment, vartill mossar, myrar, kärr, berg, fjällmark och annan dylik mark med ingen eller ringa avkastningsför-

måga ur skoglig synpunkt äro hänförliga, kan i regel anses vara helt värde-löst, då det kan tänkas äga användbarhet ur andra synpunkter.

2. Vid värdesättning av *jordbruksfastighet till den del den ej utgöres av skogsmark och växande skog* skall noga beaktas, om och i vilken omfattning ökning eller minskning av det värde, som erhålles vid tillämpning av de för fastigheter av motsvarande storlek i orten antagna enhetspriser eller andra allmänna taxeringsgrunder, bör äga rum till följd av förhållanden, vilka äro för den fastigheten säregna, såsom:

fastighetens läge samt mer eller mindre goda eller dåliga avsättnings- och användningsförhållanden;

ägornas inbördes läge och därav föranledda mer än vanligt goda eller svåra brukningsförhållanden samt om fastigheten är i synnerligt god hävd eller van-hävdad och förfallen;

åbyggnadernas beskaffenhet, om de skilja sig från i orten för fastigheter av motsvarande storlek vanligt medelbestånd, d. v. s. om å fastigheten finnes förnämligare bostadsbyggnad eller eljest ovanligt goda åbyggnader eller om åbyggnaderna äro olämpliga, förfallna eller otillräckliga;

mera betydande trädgårdsanläggning eller bestånd av växande träd å åker eller äng, som kan påverka fastighetens saluvärde;

särskilda naturtillgångar eller liknande förmåner, som kunna finnas å fa-stigheten, såsom vattenfall, torvmosse, ej inmutningsbara fyndigheter, möjlig-het till jakt, fiskevatten o. dyl., försåvitt samma naturtillgång eller förmån ej är av beskaffenhet att, efter ty under 8 § sägs, böra särskilt taxeras;

servitut eller annan liknande rättighet till förmån eller last för fastigheten;

förekomsten av sådana ovan ej omförmälda förhållanden, som avses i punkt 5 här nedan;

med mera sådant.

Jämväl vid värdesättning av *annan fastighet* skall hänsyn tagas till för varje fastighet säregna förhållanden såsom:

fastighetens läge med därav följande större eller mindre möjligheter i fråga om dess utnyttjande, exempelvis för tomt i stad: om inskränkningar gälla i rätten till dess bebyggande, om den ligger i stadens affärscentrum eller i yttre område, om den ligger vid huvudgata eller bigata, om den är hörntomt eller mellantomt o. s. v.; för industrifastighet, upplagsplats, stenbrott, grustäkt o. dyl.: om den äger bättre eller sämre tillgång till erforderliga kommunika-tioner, o. s. v.;

markens naturliga beskaffenhet och därav följande större eller mindre lämp-lighet för ett förmånligt tillgodogörande, exempelvis om tomtmark företer syn-nerligen goda eller dåliga grundläggningsförhållanden, om stenbrott, grustäkt o. dyl. för sitt utnyttjande erbjuder större eller mindre av naturförhållandena förorsakade svårigheter, o. s. v.;

förekomsten av plantering, trädgårdsanläggning eller dyl., som kan göra fastigheten särskilt begärlig;

servitut eller annan liknande rättighet till förmån eller last för fastigheten;

med mera sådant.

Vid värdesättningen måste alltid fasthållas, att det, alldeles oavsett vilken metod som användes för denna, alltid är allmänna saluvärdet, som skall vara avgörande för taxeringen. En riktig tillämpning av de här stadgade reglerna bör således ej kunna medföra ett sådant resultat, som att en tomt med tillhö-rande åbyggnad, taxerad som annan fastighet, erhåller högre taxeringsvärde än ett annat i närheten liggande lika värdefullt område med liknande åbygg-nad, vilket taxerats såsom jordbruksfastighet, allenast på den grund att beträ-fande den senare fastigheten värdesättningen skett på grundval av de i punkt 1 här ovan angivna enhetsvärden.

3. *Taxering av vattenfall* med tillhörande byggnader torde endast undantagsvis kunna ske med ledning av faktiskt erlagda köpeskillingar.

Outbyggt vattenfall uppskattas till värdet på normal lågvatteneffekt enligt för orten gällande pris på vattenkraft, under hänsynstagande till den tid, som beräknas förflyta, tills fallet blir utbyggt, regleringsmöjligheter vid fallet, förhållanden som inverka på kostnaderna för fallets utbyggande såsom fallhöjd, fallets längsträckthet och grundförhållanden, avstånd från järnvägsstation och huvudsaklig kraftavsättningsort, kostnader för andel i regleringsdamm m. m.

Normal lågvatteneffekt beräknas efter bruttofallhöjden vid normalt lågvattenstånd och normal lågvattenmängd. Vattenmängd, som måste avstås till samfärdsel och andra behov, medräknas ej.

Outbyggt vattenfall, som ej kan tillgodogöras tillsammans med annat vattenfall, kan anses sakna självständigt värde, om dess fallhöjd understiger en meter. Vattenfall, som ej kan förväntas bli utbyggt inom överskådlig framtid, kan jämväl anses sakna särskilt värde.

Värdet av *kraftverk* kan uppskattas med utgångspunkt från den avkastning, som med hänsyn till den för anläggningen naturliga kundkretsen bör normalt kunna påräknas från en dylik anläggning, samt normala omkostnader för verkets årliga drift under beaktande av anläggningens påräkneliga varaktighetstid.

Då emellertid tillfredsställande uppgifter för bedömning av de i det föregående angivna förhållandena vanligen ej torde stå till förfogande, bör vid taxering av kraftverk följande värderingsmetod i regel komma till användning.

Vattenfallet såsom sådant uppskattas, såsom om det vore utbyggt och skulle omedelbart utbyggas.

Den mark å land, som toges i anspråk för anläggningen med bostadshus, upptages till skäligt värde.

Värdet å i kraftverk ingående byggnader, däri inbegripna fasta maskiner, uppskattas särskilt för byggnadsarbeten, jämväl bostadshus, särskilt för turbinutrustning och särskilt för elektrisk utrustning med utgångspunkt från den faktiska anskaffningskostnaden, omräknad till värdet vid den tidpunkt taxeringen avser under hänsynstagande till prisändringar, som ägt rum sedan de tidpunkter, då anskaffning skett, och erforderlig avskrivning. Vid uppskattning av avskrivningens storlek beaktas, att för större anläggningar vanligen kan beräknas en längre varaktighetstid än för mindre sådana.

Avdrag får vid uppskattningen ske för skyldighet att leverera ersättningskraft, grundad på vattenlagen; rättighet att utfå dylik kraft skall, i den mån rättigheten kan utnyttjas av den fastighet, varmed den är förenad, tagas i beaktande vid dess taxering.

För uppskattning av värdet å *kvarnar, sågar och liknande smärre anläggningar* torde, i den mån ej annan värderingsgrund står till buds, sist omnämda värderingsmetod i tillämpliga delar kunna komma till användning.

Regleringsdamm uppskattas med hänsyn till dels för densamma i anspråk tagen mark, dels dammbyggnaden. Dammbyggnad uppskattas på sätt ovan sagts om till kraftverk hörande byggnad. I kostnaden för byggnaden inräknas kostnad för rensningar intill dammen ovan- och nedanför densamma. Varnas kostnad för rensningar intill dammen ovan- och nedanför densamma, minskas det av de vattenfallsfastigheter, som bidragit till regleringsdammen, minskas i stället med belopp, svarande mot deras andel i dammanläggningen.

4. För *jordbruksfastighet till den del den utgöres av skogsmark och därå växande skog* skola gälla följande uppskattningsgrunder, vilka närmare utvecklas i särskild instruktion för värdering av skogsmark och växande skog.

Dylik fastighet skall, försävt ej beträffande densamma eller del därav

förekomsten av mervärde, som i punkt 5 här nedan avses, till annat föranleder, upptagas efter det värde, den kan anses äga vid ett efter rationella grunder bedrivet skogsbruk. Åtskillnad göres vid uppskattningen mellan skogsmark, växande skog och särskild förmån å skogsmarken.

Skogsmark skall värdesättas efter sin normala avkastningsförmåga (skogsmarkens avkastningsvärde).

Såsom skogsmark skall därvid upptagas all icke odlad mark, som, vare sig den vid tillfället är skogbärande eller ej, är lämplig att använda för skogsproduktion. Till skogsmark hänföres således även ljungmark och annan dylik mark, som av ålder ligger skoglös, såframt den kan anses lämpa sig för skogsproduktion. Är å skogbeväxt hagmark (betesmark) betestillgången det väsentliga och skogsproduktionen av underordnad betydelse, skall marken likväl verad betesäng. Med kultiverad betesäng förstås sådan icke i vanlig mening vuxen betesmark, som för betets förbättrande är föremål för ordnad skötsel, varmed förstås sådana åtgärder som röjning, dikning, planering, kalkning, gödsling, frösådd med mera. Såsom skogsmark skall ej heller upptagas sådan skoglös eller ej sällan något trädbevuxen ängsmark, som, ehuru den visserligen kan användas för skogsproduktion, i främsta rummet disponeras för foderproduktion genom bete eller slätter samt med god hushållning även bör därtill användas (naturlig betes- eller slätteräng), ehuru den ej är föremål för egentliga kulturåtgärder.

Till skogsmark hänföres icke mossar, myrar, kärr, berg, fjällmark och annan dylik mark, som på grund av klimatiska förhållanden, ogynnsamma vattenförhållanden, näringsbrist eller de lösa jordlagrens ringa djup är av den beskaffenhet, att någon egentlig skogsproduktion där icke kan påräknas. Sådan marks värde skall medräknas vid värdesättning av fastigheten i övrigt.

Skogsmarkens normala avkastningsförmåga skall beräknas genom värdering i penningar av den årliga virkesavkastning, som anses kunna erhållas under antagande att marken vore beväxt med ett tillfredsställande samt å behöriga åldrar fördelat virkesförråd (normal skogstillgång).

Den normala årliga virkesavkastningen uppskattas i kubikmeter per hektar såsom uttryck för markens virkesproducerande förmåga (bonitet). Värdet i penningar av den sålunda uppskattade normala årsavkastningen beräknas efter virkets nettovärde per kubikmeter å rot (rotvärde) enligt de pris, som i genomsnitt varit å orten gällande för de sortiment, varav dylik normal virkesavkastning anses sammansatt, under viss tidsperiod, som bestämmes i instruktionen för värdering av skogsmark och växande skog.

Från värdet av den enligt sålunda angivna grunder beräknade avkastningen skall avdragas en tredjedel för kostnader för skogens vård, förvaltning, bevakning, väg- och byggnadsunderhåll, skogskultur, skyddsdikning, skogsindelning, skatter m. m. För skyddsskog eller annan därmed jämförlig skog, som på grund av gällande lagstiftning eller rådande svåra naturförhållanden måste skötas i skyddssyfte med anlitan för skogens vård och underhåll av en osedprövning i varje särskilt fall och med angivande av skälen höjas, dock ej till mer än hälften av den beräknade normala avkastningen. Det sålunda reducerade värdet anses utgöra nettovärdet på ett års normal avkastning per hektar skogsmark.

Skogsmarkens avkastningsvärde per hektar anses utgöra så många gånger nettovärdet på ett års normala avkastning, som bestämmes i instruktionen för värdering av skogsmark och växande skog.

Växande skog skall — oavsett om avverkningsrätt till densamma upplä-

tits eller ej — värdesätts med hänsyn till det skick, vari den faktiskt befinner sig, och den avkastning i penningar (värdeavkastning), som för framtiden därskogen innehåller ett sådant på behöriga åldrar fördelat virkesförråd, att den beräknade normala avkastningen genast kan uthålligt uttagas, och sålunda normalt skogstillgång förefinnes, sättes värdet till det antal gånger nettovärdet på ett års normala avkastning, som bestämmes i ovannämnda instruktion. Avviker skogstillgången från det normala, fastställs den växande skogens värde med hänsyn till skogstillgångens förhållande till normal sådan (relativ skogstillgång).

Belastas skogsområde av servitut eller liknande rättighet, kan därav förändras nedsättning av den växande skogens värde, och bör sådan nedsättning särskilt angivas.

Särskild förmån å skogsmarken, såsom skogsbete, möjlighet till jakt, byggnad å skogen, i den mån ej densamma bör anses inbegripen i sådant normalt byggnadsbestånd å taxeringsenheten, som inräknas i de för inägorna tillämpade enhetsvärden, servitutsrätt e. dyl., skall uppskattas för sig med skäligt belopp. Härvid skall alltid iakttagas, att uppskattning sker till det värde förmånen har för den taxeringsenhet, varom fråga är. Om rationellt skogsbruk bedrivs å skogsmarken, må betesvärde åsättas endast så framt betet plägar utnyttjas. Därest å skogsmark, varå rationellt skogsbruk ej bedrivs, bete ej plägar utnyttjas, torde detta i regel visa, att betet för ifrågavarande fastighet har så obetydligt värde, att anledning att särskilt uppskatta detsamma saknas. Skogshärbärgen och andra dylika, oftast mera tillfälliga byggnader åsättas intet särskilt värde, utan anses deras värde ingå i skogsmarkens värde.

Har på grund av förhållande, som angives i punkt 5 här nedan, område, som utgöres av skogsmark och växande skog, helt eller delvis ett sådant mervärde, som i sagda punkt omförmäles, skall området till den del det äger ett dylikt mervärde uppskattas till allmänna saluvärdet. Att därjämte för åsättande av särskilda redovisningsvärden enligt 10 § skogsmarkens avkastningsvärde och den växande skogens värde å dylikt område skola enligt här ovan angivna grunder uppskattas tillsammans med motsvarande värden å övrig skogsmark och växande skog å taxeringsenheten, framgår av anvisningarna till 10 §.

5. Jordbruksfastighet eller del därav kan stundom äga ett högre allmänt saluvärde än om den skulle användas endast för jordbruk med binärningar eller skogsbruk på den grund, att den inom överskådlig framtid lämpligen kan användas såsom tomtmark eller för industriellt eller likartat ändamål.

Ett dylikt högre värde förefinnes i allmänhet blott å sådan jordbruksfastighet, å vilken finnes vattenfall, brytvärdig fyndighet, torvmosse e. dyl. eller som är belägen i närheten av större stad eller i tillväxt varande industri-, järnvägs- eller annat tätare bebyggt samhälle. Men även närbelägenhet till gruv- eller vattenkraftsanläggning, badortsanläggning eller annat sådant företag kan medföra, att i fastighetens allmänna saluvärde ingår ett mervärde av ifrågavarande art; i den mån utvecklingen å en dylik ort fortskrider, behöver närbelägen därför lämpad mark tagas i anspråk för nya bostäder, industriella anläggningar m. m.

Vid uppskattning av värdet å fastighet, varom nu är fråga, bör iakttagas, att detta merendels är beroende av utvecklingens hastighet och att hänsyn här till måste tagas. Därest exempelvis ett område kan exploateras såsom tomtmark, är det möjligt, att någon eller några tomter kunna omedelbart avyttras efter visst å-pris, medan däremot övriga tomter kunna först successivt försälgas och exploateringen kan väntas bli slutförd först efter så lång tid, att något mervärde för tomtändamål knappast kan anses ännu tillkomma alla delar av området, utan att det dock är möjligt att avgöra, i vilken ordning de sär-

skilda delarna kunna komma att tagas i anspråk såsom tomtmark. Vid bestämmande av det pris, som en förständig köpare skulle vilja erlagga för ett dylikt område, måste denne göra sin kalkyl så, att de vid olika tidpunkter påräkneliga försäljningsvärdena diskonteras till nutidsvärden, därvid hänsyn tages jämväl till exploaterings osäkerhet och andra dylika omständigheter. Tillbörlig hänsyn måste därjämte tagas till å ena sidan den avkastning, som kan erhållas från fastigheten, innan försäljningen för tomtändamål kan väntas äga rum, å andra sidan kostnader för exploatering m. m.

Beträffande i jordbruksfastighet ingående område, som utgöres av skogs- mark och växande skog, tages hänsyn till mervärde, varom här ovan sagts, allenast om och i den mån området eller del därav verkligen kan anses betinga ett högre allmänt saluvärde vid utnyttjande till tomtmark eller industriellt eller likartat ändamål än vid användning för skogsbruk samt om förstnämnda värde tillika överstiger det enligt punkt 4 här ovan uppskattade värdet på området eller delen därav. I den mån detta ej är fallet verkställs uppskattningen allenast efter de särskilda grunder, som gälla enligt punkt 4 här ovan.

6. Om två eller flera fastigheter, vilka äro belägna i skilda kommuner, skulle, därest de hade varit belägna i samma kommun, hava utgjort gemensam taxeringsenhet, bör taxeringen verkställas, som om detta varit förhållandet och det i enlighet med föreskriften i tredje punkten sista stycket av anvisningarna till 8 § skolat angivas, huru stor del av taxeringsvärdet som belöpt å vad som faller inom varje särskild kommun.

7. Vid uppskattning av frälseränta bör densamma beräknas utgå med det belopp, vartill räntan uppgått enligt markegång för året näst före taxeringsåret; dock att, där räntan i enlighet med 14 § i kungörelsen den 11 maj 1855 utgår efter medelmarkegångspris, detta senare bör läggas till grund för beräkning av räntans belopp.

till 10 §.

1. Det i — — — åsatta taxeringsvärdet.

2. Vid angivande av jordbruksvärde har man att utgå ifrån att fastigheten i fråga användes till jordbruk med binäringar eller skogsbruk. Med denna förutsättning skall såsom jordbruksvärde upptagas värdet av fastighetens hela ägoområde i åker, tomt- och trädgårdsmark, äng, skogsmark — dock utan att värdet av därå växande skog medräknas — övrig mark såsom vägar, mossar, myrar, kärr m. m., samt till fastigheten hörande vattentäckt område, ävensom värdet av jordägaren tillhöriga mangårds- och driftbyggnader, såsom bostadsbyggnad för ägare eller brukare med tillhörande s. k. ekonomibyggnader, samt byggnader uppförda för ägares eller brukares bekvämlighet och trevnad, såsom lusthus, bad- och båthus, stall för lyxhästar, jaktstuga o. dyl., förvaltar- eller inspektorsbyggnad, drängstuga, statare- eller stattorpsbyggnader, stall, ladugård, ladu- och logbyggnader, smedja o. dyl., bostäder för skogsförvaltare, skogsvaktare eller annan skogspersonal samt för skogsarbetare, ävensom byggnader, avsedda för sådan verksamhet, som är att hänföra till jordbrukets binäringar.

Om dylika byggnader tillhöra annan än jordägaren, skall värdet å dem likaledes utföras såsom jordbruksvärde.

Vid jordbruksvärdets bestämmande skall ur totalvärdet urskiljas och särskilt angivas skogsmarkens avkastningsvärde för all i taxeringsenheten ingående dylik mark, beräknat enligt de i punkt 4 av anvisningarna till 9 § angivna grunder. I vederbörande taxeringslängd skall särskilt antecknas dels 9 § angivna grunder, dels värde å övriga i jordbruksvärde ingående särskilda förmåner, såsom byggnader, i den mån ej hänsyn till desamma tagits vid tillämpning av enhetsvärden eller eljest gällande allmänna taxeringsgrunder, el-

ler särskilda naturtillgångar, vartill särskild hänsyn tagits vid taxeringen, m. m.

3. Såsom *skogsvärde* utföres värdet av den växande skogen å all i fastigheten ingående skogsmark, uppskattat enligt de grunder, som angivas i punkt 4 av anvisningarna till 9 §.

4. *Tomt- och industrivärde* redovisas i fall, då på grund av att jordbruksfastighet kan tillgodogöras för annat ändamål än jordbruk med binärningar eller skogsbruk ett särskilt värde tillkommer densamma utöver jordbruks- och skogsvärde, och utföres med det belopp, som utgör skillnaden mellan å ena sidan det enligt 9 § åsatta totala taxeringsvärdet och å andra sidan jordbruks- och skogsvärde.

Därest tomt- och industrivärde belöper allenast å viss del eller vissa delar av en fastighet, iakttages, att sådan del eller sådana delar till läge och storlek angivas i vederbörande taxeringslängd. Befinnes fastighet till särskilda områden hava olika tomt- och industrivärden, skall likaledes sådant i längden angivas.

5. Vid uppskattning av *markvärde* å *annan fastighet* skall tagas hänsyn till — — — såsom parkvärde.

6. Ingår i taxeringsvärdet särskilt värde å vattenfall, skall detta värde i taxeringslängden antecknas. Skyldighet att leverera ersättningskraft avräknas å byggnadernas värde, andel i regleringsdamm å vattenfallets värde. till 31 §.

1. Med pension förstås dels pension, som utgår på grund av föregående tjänsteförhållande, dels ock belopp, som utgår på grund av pensionsförsäkring.

Till pensionsförsäkring hänföres:

1) sådan livränteförsäkring, enligt vilken livsvarig livränta skall börja utgå vid viss ålder (ålderspension) eller vid varaktig arbetsoförmåga (invalidpension);

2) livränteförsäkring, vilken är att anse som änke- eller pupillförsäkring (familjepension), dock, försåvitt fråga är om pension till änka, allenast om livräntan är livsvarig; samt

3) försäkring, vilken utgör en kombination av livränteförsäkring som i 1) eller 2) sägs och kapitalförsäkring, i följande fall:

a) därest med livränteförsäkring kombinerats kapitalförsäkring å belopp sammanlagt ej överstigande livräntas dubbla årsbelopp, skolandet härvid i fråga om änke- och pupillförsäkring såsom årsbelopp anses den årliga pension, som tillförsäkrats enbart änka;

b) därest vid försäkring av ålderspension avtalats, att pensionen skall utgå ett visst garanterat antal år, oberoende av om den försäkrade efter uppnådd pensionsålder avlider innan det garanterade antalet år uppnåtts;

c) därest vid försäkring, varom i b) sägs, pensionsåldern är högst 70 år och, för den händelse dödsfall inträffar före pensionsåldern, ett högst med ålderspensionen lika årsbelopp skall utgå under ett garanterat antal år; eller

d) därest livsvarig livränta till förmån för efterlevande änka eller barn skall, oavsett förmånstagarens dödsfall, utgå under ett garanterat antal år efter försörjarens död.

Under 3 b), c) eller d) här ovan omförmäld försäkring skall dock icke, försåvitt den ej tillika uppfyller villkoren enligt 3 a), anses såsom pensionsförsäkring, med mindre det garanterade antalet år är högst tjugu och det i avtalet stadgats, att rätt till återköp eller belåning av försäkringen ej skall föreligga och ej heller rätt till sådan förändring av utbetalningssättet, att försäkringen upphör att vara av sådan art, som ovan i denna anvisning sägs.

Utgör i annat fall än här ovan sagts försäkring en kombination av livränte-

och kapitalförsäkring, skall försäkringen anses uppdelad på en kapitalförsäkring och en livränteförsäkring.

Olycksfallsförsäkring räknas icke såsom pensionsförsäkring. Med livsvariga livräntor avses sådana livräntor, som upphöra att utgå först vid dödsfall eller, beträffande änka, vid dödsfall eller omgifte.

2. Såsom periodiskt — — — stiftelses inkomst.

till 32 §.

9. Såsom livränta anses, förutom egentlig livränta, övriga på grund av pensionsförsäkring utfallande försäkringsbelopp, jämväl sådana belopp, som på grund av försäkringsavtalet utbetalas vid återköp eller premieåterbetalning vid dödsfall. Ändras försäkringsavtal så, att pensionsförsäkring helt eller delvis övergår till kapitalförsäkring, skola mot kapitalförsäkringen svarande premiereserv och övriga tillgodohavanden vid tidpunkten för ändringen anses såsom på grund av försäkringen utbetalt belopp.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1933; dock skall densamma redan dessförinnan lända till efterrättelse, såvitt angår allmän fastighetstaxering år 1933.

Vid tillämpning av denna lag skall iakttagas, att avdrag enligt 45 § kommunalskattelagen, såvitt det belöper å tid före den 1 januari 1933, skall beträffande jordbruksfastighets jordbruksvärde utgöra 6 procent av nämnda värde.

Det alla som vederbör hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit.

Stockholms slott den 22 juni 1932.

GUSTAF.

(L. S.)

(Finansdepartementet.)

SAM LARSSON.

Nr 292.

KUNGL. MAJ:TS FÖRORDNING

om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379);

given Stockholms slott den 22 juni 1932.

Kungl. Maj:t har, med riksdagen,¹ funnit gott förordna, att 17 § 1 mom., 33 § 35 § 1 mom., 59 § 1 mom., 122 § 2 mom. samt 145 § 5, 6, 7 och 8 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928 skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

17 §.
1 mom. Till ledning — — — sådan innehavare.
Allmän fastighetsdeklaration — — — och skogen samt, beträffande fastighet, därå vattenfall finnes, uppgifter om normal lågvatteneffekt, anläggnings- och anskaffningskostnader.
Är jordbruksfastighet — — — Kungl. Maj:t.

¹ Riksdagens skrivelse 1932: 255.

